

• Έργον δὲ Μοναχοῦ, μὴδὲ τοῦ κυκλῶν
ὁπότεσθαι καὶνοτομεῖσθαι τὸ Εὐαγγέλιον.

Ὁ ἈΓΙΟΡΕΪΤΗΣ

Μηνιαία ἔκδοσις ὁρθοδόξου μαρτυρίας

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
ΕΤΟΣ Α'

Ἰούλιος - Αὐγούστος 1994

Ἀρ. Φύλλου 7
(45)

Η ΚΡΙΣΙΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...

Λόγω τῆς κρίσεως μεταξύ Φαναρίου - Ἀγίου Ὁρους ἔνεκα τῆς φιλενωτικῆς πολιτικῆς τοῦ πρώτου καὶ τῆς προσπαθείας του νὰ ἐνωθῇ μετὰ Παπικῶν καὶ Μονοφυσιτῶν, αἱ Ἱερὰ Μοναὶ τοῦ Ἀθωνος ἐδιχάσθησαν, ἔξι ἀκολουθήσασαι τὸ Φανάρι καὶ δεκατρεῖς ὄχι.

Αἱ τελευταῖαι ἀντιδρῶν σαφῶς καὶ διὰ τὴν προσπάθειαν καταλύσεως τοῦ αὐτοδιοκῆτου τοῦ Ἱεροῦ Τόπου ὑπὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ἀγιορεῖτης ἱερομόναχος, γνώστης προσώπων καὶ πραγμάτων τοῦ Ἱεροῦ Ἀθωνος, περιγράφει κατωτέρω λίαν ἐπιτυχῶς τὴν εὐθύνην τῶν 6 Καθηγουμένων, διὰ τὴν ἀντικανονικὴν τὴν σύμπλευσιν μὲ τὸ φιλενωτικὸ Φανάρι καὶ τὴν ἀντορθόδοξον πορείαν τοῦ πατριάρχου Βαρθολομαίου.

«Υπαίτιοι μεγάλου σκανδαλισμοῦ. Σκιαγράφησις 6 ἡγουμένων»

Ἀγιον Ὅρος, Μάρτιος 1994

Πρὸς τοὺς ἀγίους Καθηγουμένους
τῶν Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἀγίου Ὁρους
Ἀγιοι Καθηγούμενοι,

Τὰ γεγονότα σὲ σχέση μὲ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο τῶν τελευταίων ἡμερῶν φανέρωσαν τὰ βάθη τῶν καρδιῶν σας, ὥστε νὰ μιᾶμε γιὰ παραχώρησιν τῆς Παναγίας, ἀφοῦ ἔτσι φάνηκε ὅτι ἀπὸ χρόνια ὑποπευόμαστε.

Ὁ ἐτοιμοθάνατος ἡγούμενος τῆς Μ. Λαύρας Φίλιππος ἐκπνέει ἀσπασόμενος τὴν παντόφλα τοῦ συμπατριώτη του Πατριάρχου, κρατώντας τὸν μανδύα τοῦ ἀγίου Ἰσίδωρου, διχάζοντας τὴν ὀλιγομελῆ ἀδελφότητα, πρὸς χαρὰν τῶν μνηστήρων τῆς μονῆς, ἐρχόμενος σὲ εὐθεία ἀντίθεση μὲ τοὺς ἑκατοντάδες ἐξαρχιερατικούς ἀδελφούς, προδίδοντας τ' ἀγιορειτικά του πιστεύω, τὰ ὁποῖα μὲ συγκίνηση πάντα ἀνέφερε. Σὲ τί ἐλπίζει; Ποῦ ἀποσκοπεῖ;

Ὁ λόγιος ἡγούμενος τῆς μονῆς Ἰσίδωρου, πρῶτος εἰσαγωγὴν τὸ μεταθετὸν τῶν ἡγουμένων ἐν Ἀγίῳ Ὁρει, τὸν δρόμον τοῦ ὁποίου καὶ σκέπτεται νὰ συνεχίσῃ, ὁ ἐγκέφαλος, πάτρωνας, μαέστρος καὶ ἀρχιτεχνίτης τοῦ «πατριαρχικοῦ» κλίματος στὸ Ἀγιον Ὅρος, ὁ θεολόγος, ὁ λειτουργιολόγος, ὁ κριτικός τῆς τέχνης, ὁ δεινὸς ὁμιλητὴς τῶν ἀμφιθεάτρων, ὁ λογοπλόκος, ὁ φίλος ἀνωτέρων πολιτικῶν καὶ κληρικῶν, ὁ συναντῶμενος συχνὰ σὲ διαδρό-

μους οἰκονομικῶν ὑπουργείων, σὲ ἀεροδρόμια, σὲ ὑψηλὰς αὐλές, εἶναι ὁ θεωρητικὸς τοῦ κινήματος γιὰ ἓνα Ἀγιον Ὅρος δίχως τροχοφόρα — ἔχει ὀκτώ —, γιὰ ἓνα Ἀγιον Ὅρος ἐθνικὸ δρυμὸ — ἔχει καταστρέψει τὰ δάση του —, γιὰ ἓνα Ἀγιον Ὅρος συνεδρίων, κουλτούρας, φλυαρίας καὶ χιοῦμορ, καὶ κυρίως γιὰ ἓνα Ἀγιον Ὅρος πέρα ὡς πέρα ἑλληνικὸ, ὅπου δὲν θ' ἀκούγεται ἄλλη γλῶσσα, ἄλλη ψαλμωδία, ἄλλη φωνή, δίχως χειρόγραφα κι ἐντυπα κι ἐπιγραφές κι ἔργα σλαβικά, ὅλα ἑλληνικά, γιὰτὶ εἴμαστε πρῶτα Ἕλληνες καὶ μετὰ χριστιανοί, γιὰτὶ ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἑλληνική, γιὰτὶ χρειάζομαστε νὰ πάρουμε καὶ τοὺς ψήφους τῶν τριῶν σλαβικῶν μοναστηριῶν, ὅπου σὲ λίγο θὰ γίνουν κι αὐτὰ ἑλληνικά καὶ τὴν ψήφον τοῦ Ἑσφιγμένου, πού θὰ πετάξουμε τοὺς ζηλωτὲς στὴν Ἱερὸν σὸ καὶ στὴ θάλασσα κι ὁ π. Ἀλέξιος ὁ Ξενοφωντινὸς εἶχε ὀρίσει καὶ τὸν ἡγούμενον, ἀλλὰ τελευταῖα στιγμή τοῦ ἔφυγε. Ἔτσι ὁ π. Βασίλειος Γοντικῆς, μὴ μπορώντας πιά νὰ ἔχῃ τὴν πλειοψηφίαν στὴν Ἱ. Κοινότητα, φέρνει τὸ Πατριαρχεῖο νὰ μᾶς κάνει νταντά, νὰ μᾶς φιμώσῃ, νὰ μᾶς φοβίσῃ, γιὰ νὰ περάσῃ τὰ σχέδιά του καὶ νὰ γίνῃ πατὴρ πατέρων, Γέροντας τοῦ Ἀγίου Ὁρους ὅλου, ἐπίσκοπος, ἡγούμενος στὴν Μ. Λαύρα. Τιμωρεῖ λοιπὸν τὸ Πατριαρχεῖο ὅσους ἐχθρεύεται ὁ Γοντικῆς. Τί σύμπτωσις ἀλήθεια! Ταυτίζεται τὸ Πατριαρχεῖο μὲ μιὰ ἀδύναμη, φιλόδοξη καὶ καχεκτικὴ μειοψηφία...

Ὁ ταλαίπωρος, δυστυχὴς κι ἀξιολύπητος ἡγούμενος τοῦ Κουτλουμουσίου, κατὰ τὸν π. Θεόκλητο Διονυσιάτη, εἶναι μὲ ὅλους καὶ μὲ ὅλα. Ἀσπόνδυλος πάντα καὶ ψευτοειρηνοποιὸς μὲ τὸ νὰ λέγῃ σὲ ὅλους ναί. Ἀπειλούμενος, φοβούμενος, μυκτηριζόμενος, συνεχῶς παραιτεῖται καὶ ποτὲ δὲν τὸ κάνει, ὑποσχόμενος λαγούς μὲ πετραχίλια. Χθὲς μὲ τοὺς ζηλωτὲς ἔτρωγε κι ἔπινε καὶ δεχόταν πλοῦσια δῶρα, σήμερα στοὺς οἰκουμενιστὲς πηγαίνει τῶν ζηλωτῶν τὰ δῶρα. Τραγικὴ προσωπικότητα, ὅλο διχασμοὺς καὶ μειονεξίες. Οἱ φήμες λένε ὅτι ἔχει κι αὐτὸς ὀγκώδη φάκελλο πού ὅλο αὐξάνει. Νομίζει πὼς μὲ τὰ παραπάνω καμώματα θὰ γλυτώσῃ τὴν κεφαλὴν του. Ὁ π. Χριστόδουλος σήμερα ἀγαπάται ἀπὸ τοὺς σφόδρα μισούντας συναδέλφους του. Ἄς θυμᾶται ὅτι αὐριο οἱ ἴδιοι θὰ εἶναι πού θὰ τὸν τιμωρήσουν.

Ὁ καύμενος ὁ ἡγούμενος τοῦ Παντοκράτορος κ. Βησσαρίων, ἀδασὴς κι ἀμαθὴς ὑπερβολικά, ἔχει

παράγοντα πού λέγεται "Άγιον Πνεύμα, ή Πνεύμα της αληθείας, τὸ Πνεύμα τοῦ Ἰησοῦ, ή Πνεύμα της ἀληθείας, τὸ Πνεύμα τοῦ Ἰησοῦ, ή Πνεύμα ἀνιδιοτελοῦς πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀγάπης..."; (Χ-Π, 14). "Ἄς μᾶς ἀπαντήσῃ εὐθέως ὁ πῆγ..."; (Χ-Π, 14). Εἶναι ἡ δὲ εἶναι Θεὸς τὸ "Άγιον καθηγῆτης: Εἶναι ἡ δὲ εἶναι Θεὸς τὸ "Άγιον Πνεύμα καὶ τὸ τρίτο πρόσωπο τῆς Παναγίας Τριάδος; Βέβαια ἡ παρούσα σαφειστὰ ἐρώτησις εἶναι ρητορική διότι τὴν ἀπάντησις τοῦ καθηγῆτοῦ τὴν γνωρίζουμε. Τὴν ἔχει δώσει ὁ ἴδιος στὴ σελίδα 135 τοῦ ἰδίου βιβλίου ὅπου γράφει: «Τὸ "Άγιον Πνεύμα δὲν εἶναι ἀπλὸν θεὸν δῶρον πρὸς τὸν πιστὸν ὡς ἄτομον" εἶναι μᾶλλον ἢ ἐν ἐργεῖα ἐκείνῃ τοῦ Θεοῦ ἐντὸς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ σώματος, ἡ ὁποία δημιουργεῖ τὴν ἀπὸ κοινοῦ ζωὴν...». "Ὁχι Πρόσωπο λοιπὸν τὸ "Άγιον Πνεύμα, ὅχι μία ἐκ τῶν τριῶν Θεῶν Ὑποστάσεων, ἀλλὰ ἐν ἐργεῖα!

γ) — Τί εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός; Εἶναι μόνον ὁ «... ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος πεινᾷ, διψᾷ, λυπεῖται, ἀγαπᾷ, εὐσπλαγχνίζεται, χαίρεται τὴν ὥραϊαν ἀνατροπὴν πέριξ τοῦ ἑαυτοῦ, ὀργίζεται, προσεύχεται εἰς τὸν Θεόν, πειράζεται, τρομάζει πρὸ τοῦ θανάτου, ἐρωτᾷ, συμμερίζεται τὰς γνώσεις τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς του, ἀποθνήσκει» (Χ-Π, 15), ἡ εἶναι καὶ Θεὸς καὶ ὅχι ἀπλῶς κάποιος πᾶνω ἀπὸ τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους, ἔστω καὶ «... τι πλεον ἢ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς ἢ οἱ λοιποὶ Προφῆται...»; (Χ-Π, 15). — Τὸ ἴδιο ἐρώτημα τίθεται καὶ γιὰ τὸ γραφόμενον, ὁ «ἀγαπητὸς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ» παρουσιάζεται πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα ὡς ὁ φορεὺς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἂν καὶ εἶναι υἱὸς τοῦ Θεοῦ παθητός. Οἱ πειρασμοὶ τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὴν ἔρημον ἀποσαφηνίζουν κατὰ τρόπον ἀνάγλυφον ὅτι τὸ πνεῦμα ὡς οὐ ἄγετα (1) ὁ Ἰησοῦς, οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει πρὸς τὸ σατανικὸν πνεῦμα τοῦ Ἰουδαϊκοῦ μεσσιανισμοῦ» (Χ-Π, 16).

δ) — Γράφει: «Τὸ γεγονός ὅτι οἱ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι συνέφαγον καὶ συνέπιον μετ' αὐτοῦ, εἶχον δὲ νωπὴν τὴν αἴσθησιν τῆς ἀνθρωπίνης του ἀδυναμίας, τὸν ἐλάτρευσαν μετ' ὀλίγον ὡς Θεὸν καὶ Κύριον, δεικνύει ὅχι μόνον τὴν τεραστίαν ἐντύπωσιν ἣν ἴσκησεν ἐπ' αὐτῶν ἡ προσωπικότης τοῦ Ἰησοῦ, ἀλλ' ἀποτελεῖ καὶ τὴν δικαίωσιν τῆς τὰ κτ κτ (1) τοῦ Ἰησοῦ» (Χ-Π, 18). — Τί νὰ πρωτοθαυμάσῃ κανεὶς σ' αὐτὴ τὴν παράγραφο. Τὴν τεραστίαν ἐντύπωσιν τῶν μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ πού ἐφθασε μέχρι καὶ νὰ τὸν... θεοποιήσουν ἡ τὴν... ὀξυδερκεία τοῦ ἰδίου τοῦ Ἰησοῦ νὰ ἐπιλέγῃ τὴν πρὸς τοῦτο κατάλληλη τακτικὴ ἐντυπωσιασμοῦ. Μωραίνει Κύριος... — Τίς ἴδιες παρατηρήσεις θὰ εἶχε κανεὶς νὰ σημειώσῃ καὶ γιὰ τὰ ἐξῆς: «Εἰς τὰ κεντρικὰ σημεῖα εἶναι ὁ ρθὴ καὶ διὰ τοὺς τέσσαρας Εὐαγγελιστὰς ἡ παρατήρησις τοῦ DODD περὶ τοῦ Δ' Εὐαγγελιστοῦ: «Ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου δι' ἑλίου τοῦ Εὐαγγελίου διατηρεῖ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐνσωματοῦντος εἰς ἑαυτὸν τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ ἡ τῆς ἀνθρωπότητος ἐν τῇ ἰδεώδει αὐτῆς μορφῇ... Ἐν τῷ Δ' Εὐαγγελίῳ οὐδεμία ἀμφιβολία ὑπάρχει ὅτι ὁ Εὐαγγελιστὴς κάμνει λόγον περὶ ἐνὸς πραγματικοῦ προσώπου, δηλ. περὶ ἐνὸς συγκεκριμένου ἀτόμου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, «περὶ τοῦ ἐκ Ναζαρέτ Ἰησοῦ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἰωσήφ». Μοχθεῖ, κουράζεται, διψᾷ, αἰσθάνεται χαρὰν καὶ λύπην κλαίει,

πάσχει καὶ ἀποθνήσκει... Ἡ δόξα του εἶναι ἡ μεταμόρφωσις τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς διὰ μιᾶς υπερτάτης πράξεως θυσίας... Καὶ ὅμως, λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς, εἰς ὅλα αὐτὰ ὁ Ἰησοῦς ἦτο τι πολὺ πλεον ἐνὸς ἀτόμου μεταξὺ τῶν πολλῶν. Ἦτο τὸ ἀληθὲς ἐγὼ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἰστάμενος ἐν τελείᾳ μετὰ τοῦ Θεοῦ ἐνότητι...» (Χ-Π, 20).

ε) — Δέχεται ὡς ὀρθὰ ὁ κ. Ἀγουρίδης αὐτὰ πού γράφει ὁ CULLMANN γιὰ τὸν Χριστό: «... γράφει ὁ CULLMANN τὰ ἐξῆς: «... Ἐχει νόημα νὰ ὁμιλῶμεν περὶ τοῦ Υἱοῦ μόνον ἐκ τῆς ἀπόψεως τῆς ἀποκαλυπτικῆς ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ, ὅχι ἐκ τῆς ἀπόψεως τῆς ὑπάρξεώς του... Τώρα δυνάμεθα περὶ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ νὰ εἴπωμεν ὅτι εἴπομεν καὶ προηγουμένως περὶ τοῦ Λόγου: Εἶναι Θεὸς καθὼς ὁ Θεὸς ἀποκαλύπτει ἑαυτὸν ἐν τῇ ἀπολυτρωτικῇ του ἐνεργείᾳ» (Χ-Π, 31). Δηλαδή, ἂν σωστὰ διαβάσουμε, ὁ Χριστὸς ΔΕΝ εἶναι Θεὸς κ. Ἀγουρίδη.

στ) — Τὰ ἔχει μπερδεμένα ὁ κ. καθηγῆτης, ὡς πρὸς τὸ τί ἀκριβῶς εἶναι ὁ Κ.Η.Ι.Χ. Γιὰ ἕνα εἶναι πάντως βέβαιος: «Ὅτι καὶ ἂν εἶναι, δὲν εἶναι Θεός. Γράφει: «Ἡ μετὰ τὴν κένωσιν ὑπερύψωσις τοῦ Ἰησοῦ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν θέσιν τοῦ «Κυρίου» δύνανται νὰ σημαίνει εἴτε ἀπλῶς τὴν γενομένην τώρα τὸ πρῶτον ἀναγνώρισιν τοῦ προϋπάρχοντος «ἐν μορφῇ Θεοῦ» Ἰησοῦ Χριστοῦ ὡς Κυρίου παρὰ τῶν ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων — τοῦτο δὲ φαίνεται τὸ ἀποδεκτὸν ἐπὶ τοῦ προκειμένου—εἴτε...» (Χ-Π, 34).

3) — Καὶ τώρα ἐρχόμαστε στὰ πιὸ ἐξωφρενικά, πού ἔγραψε στὸ δεύτερο βιβλίου του (ΟΚΠ) καὶ συγκεκριμένα στὸ ἄρθρο του «Ἡ ἔννοια τῆς ἐνανθρώπησις», σελ. 365 ἐξ., πού πρωτοδημοσιεύθηκε στὴν ἐφημερίδα ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ τὴν 2.1.90.

α) — «Ὁ Ἰησοῦς κατὰ τὴν ἀποψὴ αὐτῇ, (ἐννοεῖ ἐδῶ τὴν ἀποψὴ τῆς «θηρησκευτικῆς θεώρησις» ὅπως τὴν ἀποκαλεῖ καὶ τὴν ὁποῖαν ἀποδέχεται), ἔχει βέβαια κάποια ἰδιάζουσα σχέσις πρὸς τὸ Θεὸ ὡς ἔκφρασις εἰδικῆς αὐθεντίας, ἀποστολῆς καὶ δύναμης, ὅμως κατὰ τρόπο σαφὴ καὶ ἄμεσο πουθενὰ δὲν ταυτίζεται πρὸς τὸ Θεόν... Ἡ ἔννοια τῆς Θείας ἐνανθρώπησις, ἡ κλασικὴ ἔννοια τῶν Χριστουγέννων, ἐμφανίζεται ἴσως γιὰ πρώτη φορὰ σὲς ἐπιστολὰς τοῦ Παύλου, ὅπως δὴποτε ὅμως στὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον, ὅπου ὁ Ἰησοῦς, ὡς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἡ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἐκέσθαρα παρουσιάζεται ὡς Θεία ὑπόστασις («καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος»). Βέβαια ἀπὸ τὰ Εὐαγγέλια δὲν μπορούμε νὰ ποῦμε μὲ βεβαιότητα ἂν ὁ Ἰησοῦς παρουσίασε τὸν ἑαυτό του ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς...».

β) — «... ἡ ἔννοια τῆς ἐνανθρώπησις εἶναι ἐξῆς πρὸς τὴν Παλαιὰ Διαθήκη...».

γ) — «Πάντως ἀκόμη δὲν ἔχουν ἀποκρυσταλλωθεῖ στὴν ἔρευνα γενικὰ ἀποδεκτὲς ἀπόψεις γιὰ τὸ πότεν προήλθε ἡ ἔννοια τῆς ἐνανθρώπησις...».

δ) — «Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μὲ ἔναι ἰδιόμορφον Θεολογικὸν συμπλήρωμα Χριστιανικῶν, Ἰουδαϊκῶν καὶ Γνωστικῶν στοιχείων, τόνισαν πῶς ἡ ἐνότης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου κόσμου εἶναι δυνατὴ καὶ πραγματοποιήθηκε σὲ μιὰ πληρότητα στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καὶ στὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας... Ἡ ἐνανθρώπησις τοῦ Υἱοῦ καὶ Λό-

γου του Θεού ήταν μία αίσιοδοξη απάντηση της 'Εκκλησίας, πρὸς τὴν ἀπαισιοδοξη ροπή του φθίνοντος 'Ελληνισμού».

ε) — «Οἱ Μεσαιωνικὲς ἐρμηνεῖες τοῦ Χριστιανισμοῦ ἔδειξαν προτίμηση πρὸς μία ἀτομοκρατική, εὐσεβιστική καὶ σχολαστική προοπτική. Ἀπὸ τὴν ἀντίληψη αὕτη ἐπηρεάστηκε ἀκόμη καὶ ἡ ἔννοια τῶν Μυστηρίων ποὺ τελεῖ».

— Χρειαζόνται σχόλια στὰ παραπάνω;

4) — Ἀναμένουμε —ἀφελῶς— νὰ ἀποκηρύξει τὰ αἰρετικά του φρονήματα ὁ κ. Ἀγουρίδης.

Ἰγνάτιος Δογματικὸς

Ἀποκαλυπτικὸς διάλογος

Ὁ εὐσεβὴς καὶ ἀγωνιστὴς δημοσιογράφος κ. Ὁδυσσεὺς Τσολογιάννης ἐκ Θεσσαλονίκης, γνωστὸς καὶ ἐκ δύο ὠραιότατων ἀνοικτῶν ἐπιστολῶν του πρὸς τὸν Πατριάρχην Βαρθολομαῖον ('Ιαν. καὶ Ἀπρὶλ. '94), ἐδημοσίευσε προσφάτως διάλογόν του μὲ ἐπίσκοπον τοῦ Οἴκ. Θρόνου. Ἐκ τοῦ ἀνατέρω διαλόγου δημοσιεύομεν τὰ ἐξῆς ἐνδιαφέροντα.

* * *

ΔΗΜ. Σεβασμιώτατε, ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς ἐκφράσω τὰς ἀνησυχίας, πικρίας καὶ τοὺς φόβους μου δι' ὅσα συμβαίνουν σήμερον εἰς τὸ προσκήνιον ἁλλὰ καὶ τὰ παρασκήνια, ἐνεργούμενα ἀπὸ μέρους τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν μας. Ἀναφέρομαι συγκεκριμένως εἰς τὰ ἐπικίνδυνα ἀνοίγματα τοῦ εἰδικῶς ἐν σχέσει πρὸς τὸν Παπισμὸν καθὼς καὶ τὸν Μονοφυσισμὸν καὶ τὰ ἄλλα δόγματα καὶ θρησκείας.

ΕΠΙΣΚ. Διὰ τί; Δὲν θὰ πρέπει νὰ ἐφαρμόσω με τὸν λόγον τοῦ Κυρίου μας «ἵνα πάντες ἔν ὧσιν»; Κρίνω ἀδικαιολόγητες τὶς ἀνησυχίες σας. Διότι ἐκεῖ εἰς τὸ Φανάρι ἐμεῖς ξέρουμε τί κάνουμε.

ΔΗΜ. Λέτε ὅτι ξέρετε τί κάνετε. Ἀλλὰ τί εἶναι αὐτὰ τὰ ἐξωφρενικά ποὺ συνέβησαν εἰς τὸν Λίβανον; Στὰ δύο χιλιάδες χρόνια τῆς ἱστορίας τῆς 'Εκκλησίας μας, οὐδέποτε ὑπεγράφησαν τέτοια προδοτικὰ κείμενα. Καὶ πῶς εἶναι δυνατόν σήμερον νὰ τὰ ἀνεχθῇ ταῦτα ἡ γνῆσις ὀρθόδοξος ψυχῆ; Ἔτσι γράφει ἱστορίαν, ὡς καυχᾶται, ὁ κ. Βαρθολομαῖος; Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ταυτισθῇ ἡ Μία Ἀγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία μὲ τὴν αἵρεσιν τοῦ Παπισμοῦ; Σεῖς προσωπικὰ πιστεύετε ὅτι ὁ Παπισμὸς εἶναι Ἐκκλησία, ἢ μᾶλλον εἶναι ἡ Μία Ἀγία Καθολικὴ Ἐκκλησία;

ΕΠΙΣΚ. Μὰ ὅσα ἐκεῖ ὑπεγράφησαν, ποὺ ὑπεγράφησαν ἀπὸ κάποιο ἐπίσκοπο καὶ μόνον, δὲν σημαίνει ὅτι τὰ ἀποδέχεται ὅλα τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο. Προσπάθειες γίνονται, ἀμοιβαῖες ὑποχωρήσεις γίνονται, διὰ νὰ συναντηθοῦμε. Ἄλλως, πῶς θὰ συναντηθοῦμε;

ΔΗΜ. Σεβασμιώτατε, ἢ ὑποτιμᾶτε τὴν νοημο-

σύνην μας ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν ἀπλὴν κοινὴν λογικὴν μας καὶ μᾶς δουλεύετε, καθ' ὅτι, ὡς φαίνεται, ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸ Φανάρι παίζετε τὸν καρναγκιόζην, ἢ εἴθετε μέχρι μυελοῦ ὀστέων οὐνίται καὶ «κοπέλια» τοῦ Πάπα τῆς Ρώμης καὶ δρᾶτε ἐκ τοῦ ἀφανοῦς ἢ ρίπτετε πλέον καὶ τὸ τελευταῖον φύλλον τῆς συκῆς, ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς, ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἐπιρρίπτετε δὲ τὴν ἀποκλειστικὴν εὐθύνην δι' ὅλα εἰς κάποιον ἐπίσκοπον (τὸν πρόεδρον τοῦ συνεδρίου σεβ. Αὐστραλίας κ. Στυλιανόν!) καὶ λέγετε ὅτι ἔχετε ἐπιφυλάξεις διὰ τὸν ἐπίσημον ἐκπρόσωπόν σας. Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ λέγετε; Ποῖος ἔστειλε εἰς Λίβανον τὸν κ. Στυλιανόν;

Παίζετε μὲ τὴν πίστιν μας, βεβηλώνετε τὴν ἀκεραιότητα αὐτῆς καὶ ὕστερον λέγετε αὐτὰ ποὺ ἀκούω; Ὑπογράφετε φρικτὰ κείμενα συμφωνιῶν, συμπροσεύχεσθε καὶ σχεδὸν συλλειτουργεῖτε μὲ παγιωμένους καὶ παραμορφωμένους καὶ ἐκτρωματώδεις αἰρετικούς Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως καὶ προσπαθεῖτε νὰ μᾶς δώσετε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀπλὲς συζητήσεις καὶ θεαματικὲς συναντήσεις; Ἐδῶ καὶ πολλὰς δεκάδες χρόνια ποὺ ἔφθασαν οἱ συζητήσεις σας; Εἶδατε σεῖς ἔστω καὶ κάποιο ἐλάχιστο εὐόωνο ἀποτέλεσμα; Εἶδατε ἔστω καὶ κάποια ὑποχώρησι τῶν αἰρετικῶν εἰς μίαν ἀπὸ τὰς αἱρέσεις καὶ θλασφημίας των, ποὺ ὅχι μόνον ὑπῆρχον πρὶν ἀπὸ τὸ δημιουργηθὲν σχίσμα τοῦ 1054 ἀλλὰ τὸ φοβερώτερον προσέθεσαν καὶ νέας καὶ συνεχῶς προσθέτουν ἐπὶ χίλια (1.000) ὁλόκληρα χρόνια ἕως σήμερον; Διὰ τί δοκιμάζετε τὴν ψυχὴν μας; Διὰ τί δημιουργεῖτε κρίσιν εἰς τὴν συνειδήσιν μας καὶ σκανδαλισμὸν; Διὰ τί «παντὶ τρόπῳ» προσπαθεῖτε νὰ μετακινήσετε τὰ ὅρια ποὺ ἔθεσαν οἱ πατέρες μας; Διὰ τί παίζετε μὲ τὴν φωτιάν, καὶ δὲν φοβάσθε μήπως καεῖτε;

ΕΠΙΣΚ. Κοιτᾶτε, μὲ τὴν ἰδικὴν σας τοποθέτησιν, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ ὁ παραμικρὸς διάλογος μὲ τοὺς ἄλλους. Κρατᾶμε τὴν ἰδικὴν μας πίστιν, δὲν ὑποχωροῦμε· μὴ μιλάτε ἔτσι.

Σουρωτὴ Θεσσαλονίκης, 9.8.'94

«Κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν του κατασκευὴν τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν ὁμοιάζει μὲ τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἑθνῶν, ἢ τὸν σημερινὸν Ὄργανισμὸν τῶν Ἠνωμένων Ἑθνῶν. Μὴ ἐπιθυμῶν οὐδόλως νὰ ὑποδείξω χρόνους καὶ καιροὺς οἱ ὁποῖοι εὐρίσκονται ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ τοῦ Θεοῦ, δυνάμεθα μόνον νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι ὁ Ἀντίχριστος θὰ προεδρεύῃ εἰς ἀμφοτέρους τοὺς ὀργανισμούς, ἀλλὰ ὁ πλησιέστερος κατὰ τὸ πνεῦμα, πλέον συγγενὴς πρὸς αὐτόν, εἶναι τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν!»

Μητροπολίτης Βιτάλιος

Ἐκδότης - Ὑπεύθυνος: Ἱερομόναχος Θεοδώρητος, Ἀγιορείτης

Διεύθυνσις: Ἱερὸν Ἡσυχαστήριον ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ — Τ.Θ. 27. 844 00 — ΠΑΡΟΣ

Διεύθυνσις Τυπογραφείου: Κορίννης 7, 105 53 - Ἀθήνα — Τηλέφ. 3216.295 — Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 25